

Poznań, dn. 12 stycznia 2015 r.

Do Komisji Wypraw Wysokogórskich Polskiego Związku Alpinizmu

Uzupełnienie wniosku „Tongshanjiabu 7204 m. n. p. m.”

Wobec uzyskania promesy permitu na inny niezdojty, samodzielny szczyt siedmiotysięczny składamy niniejszym uzupełnienie wcześniej złożonego wniosku.

Potrzebę uzupełnienia wniosku motywujemy, po pierwsze, uzyskaniem oficjalnej promesy permitu, po drugie bardzo podobną klasą sportową i eksploracyjną szczytu opisanego w niniejszym uzupełnieniu.

Ostatecznie celem wyprawy jest szczyt opisany poniżej, tj. **Labuche Kang III East**.

Termin:

2015 r., 9-10, 6 tygodni działalności

Opis rejonu Labuche Kang III East 7250 mnpm

Szczyt będący celem wyprawy ma kotę 7250 mnpm. Długość i szerokość geograficzna wynoszą odpowiednio 86°23'03"E oraz 28°18'01"N. Szczyt leży na północnym skraju Himalajów, w Tybecie, wznosząc się ok 60 km na wschód od Sziszapangmy i ok 35 km na północny zachód od Cho Oyu. Labuche Kang III East należy do mało znanej części Himalajów określanej jako Labuche Himal, Pamari Himal lub Lapchi Kang. Jest to szczyt dotąd niezdojty¹, którego wybitność podawana jest na 570 m (przy przyjęciu wymogu wybitności większej lub równej 500 m, byłby to jeden z sześciu niezdojtych dotąd szczytów 7-tysięcznych, a zarazem **drugi najwyższy niezdojty szczyt Ziemi**). Byłaby to także 94 góra Ziemi pod względem wysokości. Główny wierzchołek masywu – Labuche Kang (nazywany również Labuche Kang I lub Choksiam), 7367 m n. p. m., został zdobyty w 1987 roku przez wyprawę chińsko-japońską². Piramida Labuche Kang II została zdobyta w 1995 r. przez wyprawę francuską³. Jak dotąd nie podejmowano prób zdobycia Labuche Kang III East⁴. Wyprawa, mająca zdobyć szczyt, dostała w 2014 r. nagrodę Mugs Stump, niemniej

¹ Jak wiadomo, nie można udowodnić negacji zdania. Szczyt ten podawany jest jako niezdojty na szeregu zagranicznych stronach internetowych (zob. np. <http://www.adventure-journal.com/2013/07/the-aj-list-the-highest-unclimbed-mountains-in-the-world/>; <http://rajendraramtel.com/nepal/peak-climbing/list-of-peaks-mountains/>); podobny status przyznają mu publikacje w polskich czasopismach górskich (zob. np. <http://www.npm.pl/index.php?action=site&pid=730&id=209>; <http://wspnianie.pl/2007/01/najwyzsze-niezdojtye-szczyty/>).

² Zob. AAJ 1988/62, s. 278.

³ M., J. Kielkowsky, Wielka encyklopedia gór i alpinizmu. Tom II. Góry Azji, Katowice 2005, s. 474 i n. oraz relacja uczestników wyprawy: <http://www.cas-neuchatel.ch/accueil/expes/labuchekang/en/chronology.htm>. Zob. także Himalayan Journal, 1997, s. 224 i n.

⁴ Niejednoznaczne są dostępne w internecie informacje dotyczące śmierci Joe Puryear'a. Wydaje się, że wypadek miał miejsce na głównym szczycie masywu, natomiast zasadniczym celem wyprawy (do którego realizacji w związku ze śmiertelnym wypadkiem w ogóle nie przystąpiono) był właśnie dziewiczy Labuche Kang III East (zob. zwłaszcza <http://blog.thenewstribune.com/adventure/2010/10/27/joe-puryear-a-former-mount-rainier-climbing-ranger-dies-climbing-remote-tibetan-mountain/orazhttp://www.alpinist.com/doc/web10f/wfeature-2010-mugs-stump/4>). Informację o śmierci na głównym szczycie masywu podaje jednoznacznie chyba najbardziej wiarygodny „The Alpinist” (zob. <http://www.alpinist.com/doc/web10f/newswire-flash-joe-puryear>).

wyprawa ta w ogóle się nie odbyła⁵. W okolicy dostępnych jest wiele niezdobytych szczytów sześciotysięcznych. Członkowie wyprawy dysponują zdjęciami dostępnymi w internecie, przedstawiającymi całą masę:

Widok od strony Wyżyny Tybetańskiej. Od lewej: Labuche Kang III East (7250m), Labuche Kang (7367m), piramida Labuche Kang II (7072m), Colangma (6952m).

⁵ Zob. <http://www.alpinist.com/doc/web14w/newswire-mugs-stump-recipients-2014>. Podobnie jak wcześniej, nie sposób dowieść zaprzeczenia zdania; niemniej nie istnieje jakakolwiek relacja z tej wyprawy; o jej ewentualnym odbyciu się nie słyszała także żadna z nepalskich i tybetańskich agencji, z którymi uczestnicy wyprawy kontaktowali się w sprawie uzyskania permitu na szczyt. Wydaje się prawdopodobne, że wyprawa nie doszła do skutku z powodu śmierci w Patagonii jednego z laureatów nagrody - Chada Kelloga.

Widok z Cho Oyu

Próba zdobycia szczytu zostanie podjęta od strony chińskiej (tybetańskiej). Czyni to zasadnym podjęcie działalności w okresie połowa września – połowa października. Opady spowodowane przez monsuny nie powinny istotnie utrudnić działalności. Granica wiecznego śniegu znajduje się na wysokości ok. 5200 m, co sugeruje zasadność założenia bazy wysuniętej (ABC) na tej właśnie wysokości. Dostępne zdjęcia sugerują, że zdobycie szczytu nie powinno przedstawiać większych technicznych problemów. Wyprawa będzie jednak gotowa podjąć akcję górską nawet w przypadku napotkania istotnych trudności technicznych. Celem wyprawy, mającej charakter eksploracyjny, będzie jak najszybsze zdobycie tego (dziewiczego) szczytu, nie zaś szukanie technicznych trudności. W przypadku szybkiego

powodzenia akcji górskiej, wyprawa będzie dysponowała sprzętem koniecznym dla podjęcia działań o czysto sportowym charakterze w najbliższej okolicy szczytu.

Skład wyprawy, koszty i zasady finansowania pozostają **bez zmian**, przy czym skład będzie kształtował się ostatecznie następująco (dwie osoby zrezygnowały z udziału w wyprawie):

Skład:

Krzysztof Mularski – KW Poznań, kierownik

Marcin Kowalski – KW Poznań

Izabela Czaplicka – KW Bielsko-Biała

Katarzyna Skłodowska – KW Warszawa, lekarz wyprawy

Jakub Rybicki - (niezrzeszony), bez finansowania

Dziękujemy za rozpoznanie uzupełnionego wniosku

W imieniu uczestników

Krzysztof Mularski,

Załącznik: deklaracja agencji ws. permitu